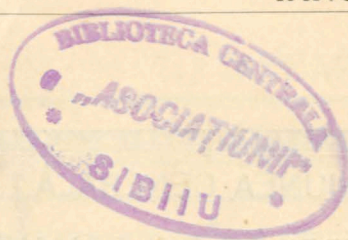
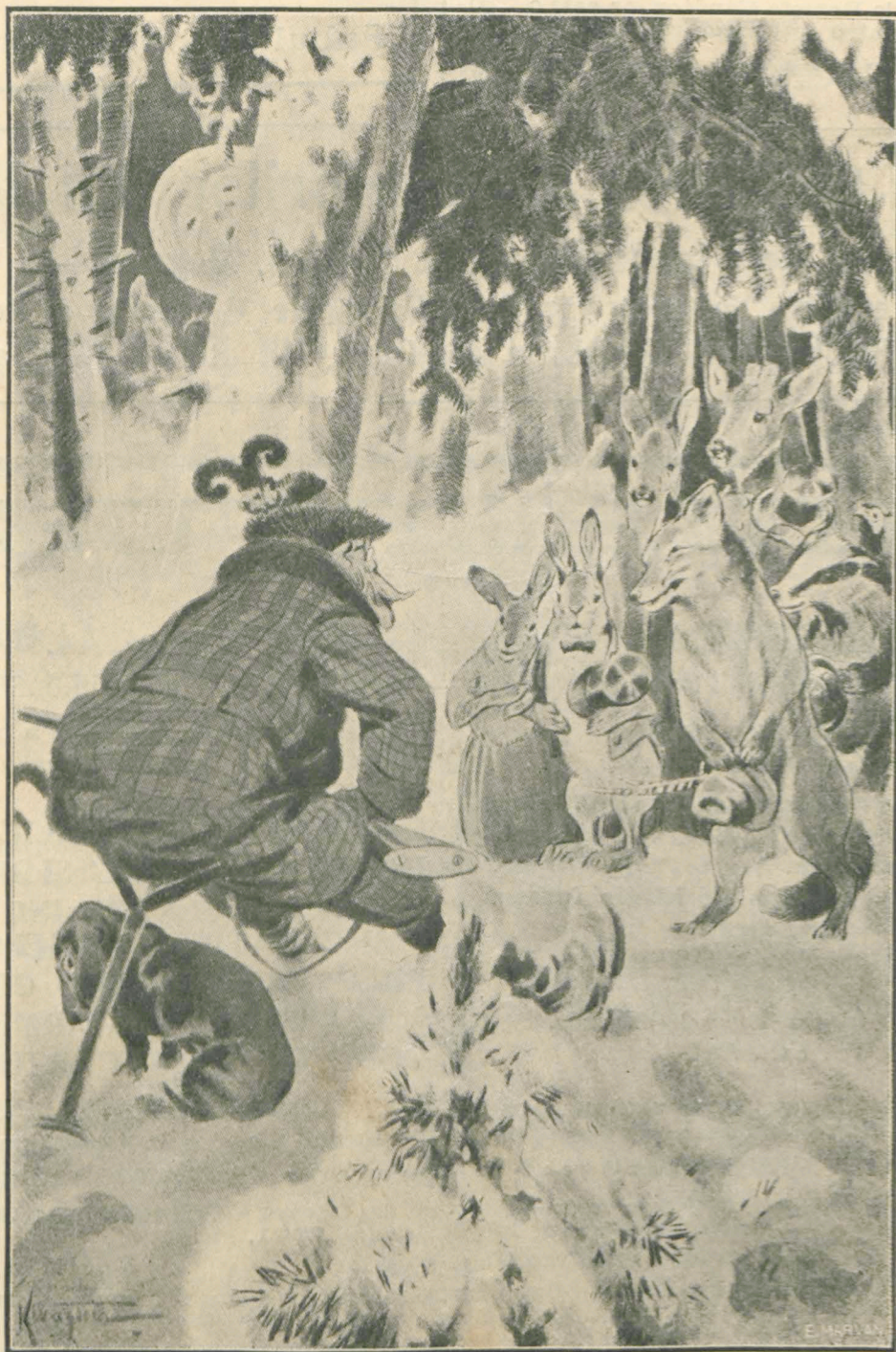

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNII“ Bulevardul CAROL No. 30

(După un desen de K. WAGNER)

«LA MULȚI ANI!»

„Vă dorim sănătate și noroc pentru noul an!“

UNIUNEA GENERALĂ

A VÂNATORILOR DIN ROMANIA

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol 30

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile
de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

MEMBRII ACTIVI: plătesc taxă de înscriere 100 lei
Cotizație anuală 50 „
MEMBRII ADERENȚI „ taxa de înscriere 40 lei

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la cerere
contra 5 Lei în mărci poștale.

Abonamentul la Revista Vânătorilor este o-
bligatoriul pentru toți membri Uniunii.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor) din România

Publică: articole cu subiecte pur vână-
toarești; numele membrilor Uniunii; nu-
mele donatorilor; lista contraveniențelor
la legea de vânătoare; dări de seamă
a societăților de vânătoare, etc.

— Abonament 50 lei anual. —
— Primește anunțuri comer- —
ciale

Sediul U. G. V. R. B-dul Carol 30

Uniunea Generala a Vânătorilor din Romania

— Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui —

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României
SEDIUL: B-dul CAROL No. 30.--ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-
fice, Societate Anonimă, Dresda.
Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.
BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.
(fost Dr. Schleussner) Berlin.
Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.
Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.
Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânătoare și Sport:

Depozit Permanent al Renunțelor Cartușe
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCĂ ȘI ALICE.
PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.
RECHISITE PENTRU INCĂRCAREA
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.
PREPARATE PENTRU CONSERVA-
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.
DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebuințează exclusiv:

HÂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P T O P”. Heydes Aktino-Fotometre.

«IMPERATOR» KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proector CINEMATOGRAFIC DIN LUME
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MARIRE PENTRU UNIVERSITAȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII
Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,
CONSTATARI DE FALȘURI IN SCRIPTE, Etc., Etc.

MICI APARATE ȘI APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.
BINOCLURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI; PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VÂNATORU,
PORT, Etc., Etc.

Camera Plăcile { ERNEMANN ERID PENTRU ATELIERE
ERAL PENTRU AMATORI

REVISTA

VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNII“: Bulevardul CAROL No. 30

Subt urgența vremii

Ninge.

Peste întreaga natură s'a lăsat liniștirea alb, trist, și rece al iernei. E frig și liniște. Nici câinii nu se încumetă să-și lase papele umede din culcuș și să pășiască în noianurile de zăpadă. Rare ori o pată neagră și sgârcilă înseamnă, pe cuprinsul orbilor albului, silueta unui ins, alungat, pe afară, de pătul foamei.

Brațele negre ale copacilor, care se întind spre cer urlând a desperare, nu poartă în ele, ca altădată, nimic din aceia ce natura a dat omului spre desfășurare: nici verdele frunzelor ce mângăie ochiul obosit, nici păsările cu ciripitul lor, cari alină urechea, și lasă în suflet adânci rezonanțe de lihnă și fericire.

Iarnă, va să zică moarle. Moarle, mai ales, pentru cei mici, pentru cei slabi, pentru cei lipsiți de sprijin.

Omul beneficiază aslăzi de experiența alător sule de generații, și știe să utilizeze rezultatele uimiloare ale unei bătrâne civilizații. El știe să pareze înlocuierile vrăjmașe ale naturii, și adesea-ori e în pulere să le zădărnicească.

Nămeții fără de sfârșit au acoperit, impenetrabil, în linderile vase ale ogoarelor, de pe cari, din mistovirea lui Dumnezeu, păsările cerului și animalele câmpurilor puteau să-și culeagă grăunțele, firul de iarbă, sau mugurul, pentru menținerea zilelor lor.

Desperate, bietele creaturi — în nădejdea că vor găsi picul de hrană trebuitor — pătrund, slinghere, până în apropierea gospodăriilor așezate, și dau târcoale, uitând, în fața foamei primejdii omului.

Căprioara își mlădie elegant silueta, și, cu ochii umezi, se apropie înfrigurată de stogul de fân al pădurarului. Epurele, luptând din greu cu valurile de nămeți în care se scufundă, se furișează, istovite de foame în livada din marginea salului, și dau să ronțăie o fărâmitură din coaja înghețată a unui prun. Potârnicșii, cu aripile grele de zăpadă, cad năuce și sfârșite lângă cotețul găinilor sau pe drumul din preajma casei, pe unde trec boii, și — smerite — ciugulesc resturile care au căzut din mila stăpânului.

E un așa de înduioșător spectacol apropierea a-

ceasta, pe care urgența vremii o face între sălbătăciune și om!

Însăși natura va să dea învățăminte omului, că în timpuri mari, om, fiară, și pasere sălbatică, pornesc din plamada unei Creațiuni unice.

Mai puțin sensibil față de această întrebare, omul să lasă mânat — chiar în clipele când natura vine să-l palmuească cu o învățătură — de jocul instințelor lui netrebnice. Plin de bucurie, și, în lașitatea lui de adăpostit și îmbuibat, omul deschide, poltron, fereastra căminului cald și, prin surprindere, sloboade glonșul ucigător asupra nevinovatului cerșetor câmpenesc, care vine să se înfrupte din belșugul pe care Dumnezeu l'a dăruit omului.

Un imbecil? Nu. Criminal prin naștere? Nu.

Un inconștient.

Numărul acestui fel de inconștienți este rușinos de mare. Un procent impresionabil îl dau chiar „vânătorii”.*)

Imi amintesc de un grup de „vânători” — vânători „de marcă” — care mărturiseau cu un entuziasm deconcertant, isprava lor grozavă: omorâseră, pe timp de iarnă, un număr enorm de potârnicși!

Și ast-fel, ceiace mai rămâne neîngropat de viu de urgența Cerului — nimicește omul.

Iubiți cititorule, vânător, care urmărești aceste rânduri în odaia D-lale călduță, și sorbi cu adâncă bucurie organică din ceaiul aromat sau din vinul străvechi —

*) Nu mai vorbim de năraul de a vâna cu „bătaia”, cu deosebire la câmp, acolo unde sunt păduri insuficiente, și unde, pe timp de viscol, se adăpostește tot vânatul din împrejurimi. Aici, de obicei, — și printr'o nenorocită tradiție — se repede „vânătorul” care găsește satisfacție în a ucide, prin surprindere, bietul vânat degerat de frig, flămând și imobilizat în valurile de zăpadă.

Ceia ce se întâmplă la câmp, se petrece, cu o mică aproximație, la codru. Pe deasupra, aici vânatul nobil (mare) este surprins înpotmolit în zăpadă și răpus de fiarele sălbatice, a căror labă nu se scufundă așa ușor în omătul acoperit cu o pojghiță de gheață.

Ar mai trebui, desigur, să insistăm asupra necesității de a se otrăvi — din inițiativa societăților vânătoarești-sălbăticiunilor dăunătoare.

Dar, la ce folos?...

gândește: Nu e așa, că în pacea aceasta în care le afli și în mulțumirea care le dogorește, visezi la timpul când vei desprinde din cui arma odihnită și vei porni iarăși — hoinar fericit — peste câmpuri, să-ți umpli ochii de bogăția de viață a naturii, și să te mângâi de micelă necazuri ce le vei fi având, în lovărășia lăculă și reconfortantă a vânatului?

Ah! visurile! După o asemenea iarnă cumplită, nu le prea vedem realizabile!

Va fi mare truda noastră, și visurile noastre zadarnice: vânatul a pierit! Din vina noastră...

Obişnuieți, ca din vremi străbune, să ne lăfăim într'un belșug de vânat depășind ori-ce fantesie, ne-am lăsat mereu în trândăvia visului și nu ne-am gândit o singură dată să îngrijim — așa cum îngrijim de păsările din curte sau de pureclul din cotet — de soarta vânatului. L'am lăsat să fie nimic de foame, de frig, de ucigașii ordinari, și de animalele de pradă.

Cu toate astea, ce ușor și ce simplu ar fi fost să salvăm de la o moarte așa de nemernică sărmănele viețuitoare, cu care ne place atâta să ne distrăm

*Pentru protecțiunea vânatului nostru, față de vitregia climei noastre mai ales, **adăposturile sunt indispensabile.***

Înțeleg adăposturi naturale și adăposturi create de mâna omului. Ele constau, primele, în tufărișuri și păduri dese; iar cele de al doilea, în amenajamente de terenuri, cari să aducă, aproximativ, cu cele d'întâi.

*Fie naturale, fie artificiale, ele poartă un nume comun: **remize.***

În deobște, aceste remize, sunt terenuri de circa 40-50 hect. suprafață, pe cari crește o pădure mărunță, mărginită de brazi, unde animalul sau pasărea au puțința, pe timpuri grele ca și în timpuri bune, să se adăpostească de primejdii și de inlemperii, să se hrănească și să se prăsească în bună pace.

Remizele acestea ar fi, pentru vânat, ultima lui scăpare și teritoriul ambasadoral pe care nici un om n'ar avea voie să-l încalce.

Cu foarte puțină sforțare gospodărească, și mai ales cu foarte puțină cheltuială, remizele acestea ar putea fi înzestrate cu picul de hrană necesar existenței vânatului cuprins în ele — și s'ar aduce, în chipul acesta un formidabil serviciu economiei noastre naționale.

Firește, în actualele împrejurări — mai ales după ce fărâmițarea mării proprietăți este un fapt îndeplinit — înființarea remizelor nu este una din cele mai ușoare probleme. Cu toate acestea, problema nu trebuie abandonată ci, tocmai fiind-că ea întâlnește dificultăți, trebuie să pasioneze și mai vârtos societățile noastre vânătoarești și pe marii funcționari din Ministerul Agriculturii, de la inteligența și hărnicia cărora a atârnat, și va atârna multă vreme, prosperitatea sau dispariția vânatului în Țara Românească.

Ceea ce nu s'a putut realiza, fie din lembelism

fie din ignoranță, înainte de împroprietărire, va trebui să se realizeze acum, cât nu am pierdut încă totul.

Ministerul Agriculturii s'ar cuveni deci ca, fără întârziere, să poștească la o consfătuire tehnică pe cei mai autorizați reprezentanți ai societăților vânătoarești și pe șefii de regiuni silvice, pentru ca, de comun acord, să găsească soluțiile cele mai rezezi, și cele mai ieftine, pentru salvarea vânatului nostru. Cerem cu atât mai insistent această consfătuire, de oare-ce atâtea strigăte izolate au rămas până acuma fără răsunet, sub bolțile de fildes ale oficialității noastre.

D. Pavlu

pictor
Vălenii de munte

O vânătoare de rațe în bălțile Jiului

Erăm în toamna anului trecut, în cea mai bogată lună a calendarului vânătoarec. Jumătatea lui Septembrie, când soarele arde mai blând câmpiile în care sălășlesc miile de prepelițe, potârnichele și iepurii speriați de primele focuri ale deschiderii sezonului.

Nu mai fusesem prin oraș dela 15 Iulie; ședeam retras la țară, desmierdat numai de focurile puștii și de strigătele vânatului.

În marginea Jiului, soarele obosit de lungul drum de peste zi, își putea ascunde razele pe luciul apei, în marginea unui zăvoi. Un cot al apei, care în timpul secetei își rupea legătura cu râul, dedea naștere unei bălți aproape circulare, largă de vre-o 40—50 m., lungă cam de 6 km., acoperită mai peste tot cu stuf și țipirig, în mijlocul căreia se afla un zăvoi bătrân de vre-o 30 hectare, încărcat deapururi cu mocirlă.

Acî era patria tuturor ființelor iubitoare de umezeală. Pescăruși de toate soiurile, mulțime de stârci, găinuși, liște, scufundari, corcodei, și mai ales sute de rațe.

Dela începutul carierei mele de vânător, vânătoarea de baltă mă pasionase mai mult, lucru care mă făcea să stau zile întregi în apă, îndurând toate capriciile timpului și a fânțarilor.

Urmat de fidelul meu prepelicar Tir și de un pădurar care mâna caii, plecasem pe la patru ore dimineața, pentru a face o partidă de vânătoare.

Am colindat prin baltă până seara pe la cinci, când, rupți de oboseală atât eu cât și bietul căme, ne-am reîntors la docar, cu trista obligație de a recunoaște că balta era pustie. Spre marea mea mirare nu trăseseș nici un foc de pușcă și mă întorceam cu pușca murdară numai de apă.

Niciodată bălțile Brădeștilor nu au fost așa sărace.

Nu puteam să-mi explic de loc cauza, ceace mă făcea să nu deznădăjduesc, și peste câteva zile să plec din nou pentru a cerceta.

Deodată mi se ridică un pescăruș foarte aproape; eu trag în el, și atunci întreaga problemă se rezolvă singură. Din zăvoi își iau zborul sute de șoimi călători, care începură a da târcoale prin văzduh.

În mai puțin de o oră avusei un buchet de optsprezece bucăți foarte frumoase, și mai pierdii vre-o trei-patru aripați, prin stuf.

Speriați de focurile de pușcă șoimii au plecat, și peste vre-o două săptămâni pădurarul, ducându-se în recunoaștere, găsi resturile stolurilor de rațe venite iar.

La o vânătoare ce am făcut-o mai târziu, am văzut ce goluri au lăsat acești îndărătnici braconieri în rândurile vânatului din baltă.

Matei I. Seulescu
Brădești-Doljiu.

Câte-va pagini din Eduard Foà *)

Ziua celor trei lei

Faptele ce voi povesti aci s'au petrecut la diferite date, dar le reunesc ca făcând parte dintre cele mai frumoase pagini ale amintirilor mele de vânător. Imi par că din toate punctele de vedere ele trebuesc să stea alături.

Sunt întâlniri, ce am făcut ziua nămiaza mare; am putut să-mi văd adversarii mai bine, decât aş fi putut-o face noaptea, la lumina tremurândă şi grăbită a unui proector electric.

La 3 Noembrie 1895, dis de dimineaţă, plecăm în urmărirea unor bivoli ce veniseră să bea pe când stam la pândă de noapte. Către ceasurile zece dimineaţa, ne găseam foarte departe, într'o regiune muntoasă, şi renunţând la urmărirea, ne gândeam la înapoiere, tăind de-adreptul peste câmpii, ca să ajungem mai repede la tabără.

Poate să fie la amiază: căldura este zdrobitoare; fiecare pâşeşte tăcut, alegându-şi terenul mai uşor de umblat. Ici şi colo câte un buchet de ierburi înalte pe care le-a cruţat focul **); unul mai cu seamă, pe dreapta mea, la picioarele unui copac înalt. Doi dintre oamenii mei sunt înainte, nu-mi aduc bine aminte care. Kambombé mă urmează la 15 paşi, purtându-mi 303-ul ***); ceilalţi urmează. Mergem fără să ne gândim la nimic, orbiţi de soarele incandescent, ce cade pe un peisagiu ars cu desăvârşire.

Când ajung în dreptul copacului, deodată o mărătură formidabilă mă face să tresar: Un leu se arată în faţa mea, un leu enorm, care mi se pare că e cu atât mai mare cu cât se ridică pe o termitieră ****). Rânjeşte la mine, pe când nemişcat, aruncând bastonul, întind mâna la spate, printr'un gest maşinal, pentru a-mi primi puşca; dar nimeni nu se găseşte la spatele meu. În sfârşit Kambombé mă ajunge, dar e prea târziu. Văzându-mă că stau

*) Unul din cei mai abili dintre exploratorii moderni ai Africei Centrale, care a ştiut să se adapteze mai bine vieţii locale, şi în acelaş timp a ştiut să redea în scris cu mai mult colorit toate emoţiunile, toate suferinţele şi toate plăcerile vieţii în mijlocul naturei celei mai sălbatice, este de sigur Eduard Foà.

Trimis de Ministerul Instrucţiunii Publice al Franţei în misiune ştiinţifică, timp de 7 ani, de la 1891 la 1897, el singur European, sau aproape singur, căci tovarăşii ce şi-a luat, unii au căzut în drum, alţii au rămas în staţiuni fixe — cu câţi-va servitori şi vânători de elefanţi negri, a străbătut pe jos continentul African în lung şi în lat. De la Cap la Zambeze şi de la Oceanul Indian la Oceanul Atlantic, vânănd toate fiarele şi animalele ce constituiesc fauna cea mai bogată din lume.

În acest timp au căzut, lovite de mâna lui 1932 de bucaţi, dintre cari 807 animale mari cu glonţul. Între acestea figurează nu mai puţin de 44 de Elefanţi, 16 Rinoceroşi, 20 lei şi 105 bivoli, ca să nu vorbesc de cât de cei mai mari şi cei mai frumoşi reprezentanţi ai Centrului African.

Rezultatul vânătorilor sale sunt povestite de el însuşi şi publicate în două volume: (*Mes grandes chasses* şi *Chasses aux grands fauves* par Ed. Foà. Librairie Plon. 1899 şi 1901 Paris). Atrăgătoare prin viaţa plină de senzaţiuni şi de emoţiuni ce exprimă, prin sinceritatea ce se deprinde, din limba frumoasă, simplă, curgătoare, în care sunt scrise.

Privaţiunile, suferinţele şi osteneala l-au răpus în floarea vieţii, tocmai când vroia şi el să se bucure de rezultatele muncii sale.

Credem că vom face plăcere cititorilor noştri dându-le aci un capitol din cele mai emoţionante pagini cu care-şi isprăveşte el povestirile.

**) În partea Centrală a Africei, în timpul de secetă, localnicii dau foc ierburilor uscate, cari ard pe întinderi foarte mari şi transformă ţinuturi întregi într'o mare de cenuşe.

***) Carabină dublă *Lee-Metford*, calibru 303 englez, puţin mai mare de cât al armeei noastre de război.

****) Ridicătură de pământ făcută de nişte furnici mari numite *termiţi* şi care ajunge până la 1 m. şi jumătate înăltime.

locului şi că-l privesc, leul dispăre printre ierburi şi întreaga familie, compusă din cinci indivizi: părinţii şi trei pui respectabili de mari, se pierd, defilând în trap mititel. Ne luăm după ei; dar ierburile ne-arse devenind din ce în ce mai dese, îi pierdem din vedere. Din vârful unui copac, Msiambiri îi revede şi distinge, în dosul termitierei de unde i-am supărat, coarnele unui *Kudu* *). Sunt prin urmare sătui, şi poate că ne vor lăsa să ne apropiem de ei. Grăbim şi noi pasul, şi în curând îi văd; sunt însă prea departe ca să pot trage. Unul din ei se ridică pe o termitieră ca să ne privească, şi apoi îşi vede de drum. Luţim şi mai mult pasul şi vedem de mai multe ori întreaga familie: leoaica merge înainte cu puii, leul urmează. Se întoarce din când în când, ca să ne arunce o privire răutăcioasă. Ce colos! Şi n'are coamă!!!

Căldura este îngrozitoare, am spus-o; şi lei şi se opresc din timp în timp, la umbră, ca obosiţi de umblet. Ah! cât am da să facem şi noi la fel! La un moment ei reiau trapul, ca să străbată o poiană, fără să-mi dea ocazia unei împuşcături; sunt la peste o sută de metri. Dăm peste un crâng mic, pe care-l străbatem pe urma lor, şi leoaica cu puii dispăre într'o poiană înierbată, unde este inutil să-i mai căutăm. E așa de cald, că n'avem nici puterea să ne arătăm părerile de rău.

Descurajaţi, răsuflăm un moment sub un copac. Las cocoşele în piedica de siguranţă, dau înapoi puşca lui Kambombé şi ca de obicei, întind mâna la spate ca să-mi iau bastonul; dar Kambombé a uitat să-l ridice când l-am lepădat. Nu uita niciodată să o faci; de data asta însă, din emoţia întâlnirii, nu l-a luat. Țiu la acest baston ca la o amintire de vânătoare, şi mă hotărâsc să mă întorc de unde l-am lăsat, şi, în loc să ne luăm drumul nostru înainte, trecem prin poiana ce străbătusem şi prin crâng. Deodată, Rozani, care merge înainte, dă peste leul cel mare!... Acesta, care era culcat, se scoală cu greutate, se dă înlături din drum, pe dreapta noastră, şi trece în spatele nostru, pe când, luând din nou puşca în mână, alerg să mă aşez la zece metri mai departe, în marginea unei poiene, prin care socotesc că are să treacă, în locul unde mă aflam fiind stânjenit să trag de tufele ce mă înconjurau...

Doborât şi el de căldură şi îngreunat de multă carne ce mâncase (după cum am constatat mai pe urmă), merge cu capul plecat așa de jos că nu i se vede decât spinarea care se mlădie şi umerii săi puternici; nici nu se uită la mine, cu toate că ştie prea bine că sunt în faţa lui. Îl ochesc după ceafă, şi când ajunge drept în faţa mea, la şase metri, foc!... Se nărue ca un pachet, cu un zgomot înăbuşit.

Dacă norocul n'ar fi voit ca pierderea bastonului să mă facă să mă întorc din drum, leul ar fi rămas culcat în linişte, pe când noi îl credeam plecat cu tovarăşii săi; desigur ne-ar fi lăsat să trecem şi a doua oară pe lângă el, fără să se turbure, dacă fără să vrem, n'am fi călcat, ca să zic așa, pe el.

Trimet îndată oamenii la tabără să-mi aducă aparatul fotografic, şi ne întorcem să vedem *Kudu*-ul. Lei şi nu lăseseră decât oasele; rămăsese totuşi o bucată de carne pe lângă gât, pe care ne-am pus s'o frigem, aşteptând întoarcerea trimişilor noştri.

Tărim leul la umbră, după ce-l măsurăm şi-l acoperim cu frunze; era enorm, ceeace fotografia alăturată arată mai bine decât orice descripţie. N'aveţi decât să comparaţi cascul, mult mai mare decât capul meu, cu capul lui.

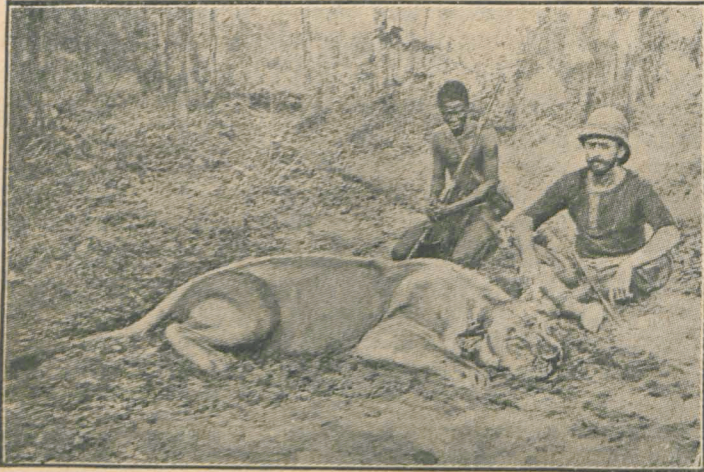
*) Antilopă de talia unui cal, cu coarnele în spirală.

Oamenii sosesc pe la patru cu apa ce aşteptam cu nerăbdare; trimeţându-i la tabără, le dădusem tot ce ne rămăsese, şi muream de sete.

După fotografiat, ne punem şi jupuim leul, care şi intrase în descompunere, aşa de mare era căldura, şi ne înapoiem seara la tabără cu trofeul nostru, mulţumiţi de ziua petrecută, dar foarte oboşiţi.

Un an în urmă, tot pe timpul pândelor de noapte, la 7 Octombrie 1896, leii nu ne slăbesc cu răgetele lor toată noaptea. Se apropie ca la un kilometru de noi, dar nu vine să bea, şi ne ţin timp de cinci-şase ceasuri într'o surescitare, ce lesne veţi pricepe, dacă veţi şti, că în noaptea aceea eram aşezaţi la pământ, sub un copac, fără cea mai mică termitieră măcar, care să ne sprijine din spate*).

Îndată ce se revarsă de zori, pe când aud încă în apropiere glasurile puternice ale leilor, mă hotărâsc să-i urmăresc, călăuzindu-mă după suret, şi ne punem pe drum în direcţia lor. Pe drumul nostru se găsea un râu larg şi adânc, a cărui albie, acum cu desăvârşire seacă, era plină de foi uscate; ierburi înalte, cruţate de foc, acopereau malurile, mărginite de copaci înalţi şi de o vegetaţie deasă.

Înainte de a ajunge până acolo, ne oprim ca să ascultăm puţin. Ni se pare că răgetele se apropie: doi lei, cu organul răsunător, pare că-şi comunică impresiile între ei. A treia sau a patra oare; nu mai încapă nici o îndoială, ei vin înspre noi şi se îndreptează către albia râului, poate cu gândul să o treacă şi să vie să bea. Repede ne sfătuim: unii propun să ne întoarcem la lacul unde stătusem la pândă, să ne ascundem şi să-i aşteptăm, dar suntem oare siguri că se vor duce acolo? În nesiguranţă, eu vreau mai bine să le ies înainte, apropiindu-mă de râu.

Călăuziţi de glasul leilor, cari înaintau mereu, ne lăsăm spre dreapta, astfel ca să le ieşim înainte, şi alegem un loc, de unde o uşoară ieşire a malului ne dă voie să vedem bine împrejur, ierburile aici fiind foarte înalte. Vântul bate bine: abia zece metri ne desparte de malul râului. Sgomotul ce-l fac leii se apropie şi mai mult, ceea ce ne face să ne mutăm încă odată din loc; în momentul când ajungem lângă o termitieră, un fâşit de foi uscate ne dă de ştire: leii trec albia... Aşteptăm... Clipă plină de emoţii!... Cum sunt? Imprenă, sau izolaţi?... Să trag numai decât, sau să-i las să treacă?...

303-ul e gata, cartuşele la locul lor, cocoaşele ridicate; capsele au fost inspectate cu îngrijire. Privesc acest minunat instrument, acest auxiliar puternic, ieşit din mâinile omului.... Țevile curate lucesc la soarele ce răsare.... Are

*) În timpul secetei, Foă stetea la pândă noaptea lângă una din cele 3-4 băltoace, care mai păstrau câte puţină apă stătută şi cari constău singurele adăpătoare pe întinderi de zece kilometri împrejur, şi unde toate dobitoacele din regiune veneau să bea.

să tâşnească iar moartea din ele? În orice caz express-ul este alături, gata. Şi winchester-ul, ca ultimă rezervă... Atenţiune!... Iată-l!...

Din întâmplare, leii ies din albia râului pe după termitieră şi unul din noi, aplecându-se ca să-i vadă, face să trosnească paele uscate sub picioarele lui. Acest şgomot, atât de aproape de ei, îi face să tresară, şi unul din ei, plecând în recunoaştere, iese pe stângă noastră abia la zece metri, dar, vai, la trap. În loc să ochesc la ceafă, trag la omoplate. La pocnitura puştei, fiara care trecuse fără să ne vadă, se aruncă înainte, cu coada în sus, cu gura deschisă, cu ghiara ridicată, schiţând o şarjă. Dar din puşcă nu a ieşit pic de fum; noi stăm nemişcaţi; nimic nu denunţă prezenţa noastră. Intorcându-se atunci la dreapta, dispăre printre ierburi.

Am încărcat din nou puşca, şi ochii noştri caută pe celălalt leu, pe care nu l-am văzut încă; aşteptarea nu ne-a fost lungă: iată-l!

Iese şi el pe stânga noastră, nişel mai departe, ca la 20 de metri, şi mirat desigur de pocnitura puştei şi de fuga tovarăşului său, înaintează la pas, se opreşte, şi în sfârşit se întoarce, prezentându-mi cea mai frumoasă ţintă ce am avut vreodată. Niciodată nu mi-a părut un leu mai mare. Ochesc la ceafă, ţinându-mi răsuflarea şi bătăile inimii în piept.... foc!... Se abate ca o masă, dar dispăre în ierburile înalte şi nu mă pot pronunţa.... Ne suim pe termitieră, nu vedem nimic.... În sfârşit, din vârful unui copac, Kambombé ne arată că este acolo... culcat, ca şi mort.

După ce am aruncat în el cu aşchii, ca să ne asigurăm că nu mai mişcă, ne apropiem, şi pot cu cea mai mare bucurie să admir un leu tot aşa de frumos, şi aproape tot aşa de mare ca cel de anul trecut, pe care m'au făcut vulturii să-l găsec, dar de data asta intact şi cu o coamă de toată frumuseţea; la gât o gaură mică de tot, făcută de glonţul 303-iului.

...Fuga după aparat, şi când totul e gata, iau o fotografie a acestui splendid animal. Oamenii din tabără se pun să ajute lui Cigalo, ca să-l jupoie acolo, pe loc: Tambarika şi Rozani dau şi ei ajutor.

Operaţiunea este pe jumătate isprăvită, şi eu stau privind-o, când auzim un şgomot, mai întâiu foarte nedesluşit, apoi destul de cunoscut, ce ne vine tot dinspre râu: ragete de tonuri joase, cum fac leii când se înţeleg între ei.

Printre oamenii din tabără panică generală! „Vine leul rănit”, strigă ei, şi iată-i suiţi cu toţi într'un copac, gata să-l îndoie sub greutatea lor. Vânătorii mei pun mâna pe puşti, iar eu alerg spre locul înaintat de care am vorbit. Când ajung fără galăgie acolo, două spinări galbui trec la înălţimea ierburilor, la câţiva metri.... Abia am vreme să ochesc una din ele, în momentul când sunt gata să dispară într'o vegetaţie mai înaltă. Un şgomot înăbuşit răspunde trosniturii puştei, pe când mişcările ierburilor înlăturate cu violenţă, arată că cealaltă fiară fuge.

Erau leoaicele care, căutându-şi soţii, urmau acelaşi drum; dacă n'am fi auzit şgomotul, ar fi trecut nebăgate de seamă, la câţiva metri de grupul de oameni ce jupuiau leul mort.

Se ghiceşte lesne bucuria mea, de a împerechia o leoaică splendidă cu leul meu. Era bătrână şi foarte mare.

Aparatul fotografic îşi face din nou datoria, şi jupuiala începe din nou, vrând să usuc amândouă pieile chiar în acea zi. Oamenii mei ridicară tot cu ei, şi ne gătim s'o luăm spre tabără după ei, căci este aproape unsprezece ceasuri, când îmi vine în cap să caut puţin urma celui d'întăiu leu rănit. Câteva picături de sânge arată drumul lui printre ierburi; din simplă curiozitate le urmăresc, fiind foarte mulţumit de ziua mea de vânătoare, aşa încât nu prea îmi părea rău de pierderea acestui animal. De pe malul râului uscat ce trecuse, ne uităm în albia-i umbrită: nimic! Sunt gata să mă înapoiez, când mă apucă un fel de părere de rău. Aşteptaţi-mă aici, spun eu

oamenilor mei, mă duc până pe malul opus, să arunc o privire pe câmpie. (Intr'adevăr pe malul celălalt se întindea o câmpie, unde focul nu a cruțase nimic, și prin urmare puteai să vezi foarte departe).

Cobor, trec albia râului, unde găesc sânge pe foile uscate și, ridicându-mă de partea cealaltă, dau înlături stufișurile ca să privesc. Mai întâiu nu văd nimic; puțin în urmă însă, zăresc ceva gălbui, la mai bine de două sute de metri, ca o antilopă culcată.... Dar o antilopă culcată în poiana deschisă, la unsprezece ceasuri dimineața, nu prea este de crezut!

— „Hei, ia veniți încoace; e ceva aici.

Oamenii mei sosesc și se uită: o fi poate un *bubal* sau un *reedbuck*? Hai să vedem! La patruzeci de metri, știu ce este: leul! A murit de mult și s'a umflat. Ne-am înșelat, fiindcă nu i-am văzut coama, care fie zis în trecut, era foarte frumoasă. Glonțul meu i-a străbătut plămâni și atins inima, spărgându-se în două locuri; greșisem omplatele, ceea ce știam de altfel, din moment ce leul a putut să mai fugă. Când a sărit înainte, m'am gândit că l'am atins bine, dar nu l'aș fi crezut rănit atât de grav, văzând că fuge în galop.

Trei lei într'o dimineață!...

Eram așa de fericit, încât toată lumea în tabără a primit o întreită gratificație. Operațiunile de fotografie și jupuire fură repetate. Ce păcat că m'am grăbit de două ori până acum! Dacă aș fi așteptat până la amiază, aș fi putut să fotografiez trei lei deodată, și pe mine alături. Dar nu puteam ghici că voi avea atâta noroc în ziua aceea, și animalele se descompun așa de repede, mai cu seamă felinele, încât este bine să te grăbești, ca să le pui pieile în siguranță cât mai de vreme. M'aș putea întoarce în „brusă”*) încă douăzeci de ani, fără să mai dau peste un astfel de noroc. Ceea ce este mai remarcabil, nu e faptul că am întâlnit patru lei, dar că din acești patru am putut ucide atât de ușor trei din ei, unul după altul, pe măsură ce-mi veneau în față.

(traducere de N. RACOTTĂ).

(Va urma)

*) Nume ce se dă în general pădurilor și crângurilor dese în țările tropicale, unde nu este altă vegetație, ci numai aceste plante pitice.

Chestiuni tehnice și balistice

Ceva despre pulbere

de Dr. Gh. Nedici

Istoria pulberii pentru arme se pierde, am putea zice, în întunericul secolilor. Că sihastrul Berthold Schwarz, sau călugărul Roger Bacon ar fi inventat-o prin secolul al 13-lea, cu nimic nu e dovedit. Cert e numai că, înaintea acestora, se foloseau unele popoare beligerante de mixtura salpetrului cu rășină și sulfure, pentru a produce incendii. Această materie a fost întrebuințată spre exemplu și de Kallinikos prin anii 667 d. Ch. cu ocaziunea asediarei Constantinopolului, sub numirea de „*ignis ad comburendos hostes*”.

Prin anii 1300 a răsărit ideea de a se utiliza forța detunătoare a compozițiilor de salpetru și pentru aruncarea proiectilelor, grație cărui fapt s'a construit la Florenza, la 1329, primul tun de metal.

Fabricarea pulberii până în timpul prezent a trecut prin multe faze.

Azi întrebuințăm, în special pentru vânătoare, 2 categorii de pulberi:

I) Pulberi negre și II) Pulberi fără fum.

I. Pulberile negre normalmente sunt compuse din:

a) 75 % Salpetru de potasiu (KNO_3), care se află în natură în Indiile de Ost și se rafinează.

b) 15 % Cărbune de lemn. De regulă de lemn de brad cu 74—80% C.

c) 10% Sulfure, fabricat din reziduurile fabricelor de sodă.

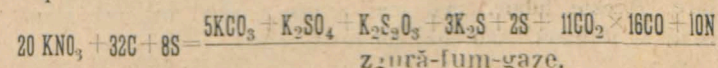
Din acești 3 componenți cărbunele este acela care îi atribue timbrul pulberii, fiind pe de altă parte conținutul de salpetru hotărîtor asupra vitezei detunătoare. Dela acești componenți depinde fabricarea pulberii mai puțin sau mai tare brizante. Cu toate acestea secretul fabricării zace mai mult în partea mecanică decât chimică. Cu cât boabele sunt mai mărunte, mai egale, mai dense și cu cât a fost frământarea masei mai intensivă, cu atât mai forte va fi pulberea.

Pulberea neagră bună are culoare surie și un lustru mat.

Boabele mai mari însă sunt adeseori negre-vineții până în negre-surii, având un lustru metallic, Negru închis conține la umezeală. Densitatea e 1.5—1.6.

Pulberea bună e rezistentă față de apăsare cu degetul. Dacă tragem cu degetul pe o hârtie albă cu pulbere bine confecționată, hârtia va rămâne necolorată și fără praf. Dacă lăsăm o cantitate de pulbere să cadă dela 1 m. înălțime pe o suprafață curată și nu va produce praf, e semn că pulberea e de o calitate bună; iar dacă o vom aprinde (în cantitate mică) pe hârtie albă, trebuie să flăcăreze scurt, aruncând fumul drept în sus, fără de a lăsa pete negre sau zgură pe hârtie.

Nu e permis ca pulberea să conțină mai mult de 1% umezeală. Temperatura de aprindere (temperature d'allumage) e în jurul la 270'. Volumul gazelor de explozare e de 280 ori volumul pulberii. Formula aproximativă după care se descompune pulberea neagră în momentul exploziei este:

Cu ocaziunea introducerii pulberilor fără fum s'au făcut mari eforturi din partea fabricelor, prin întrebuințarea celor mai bune materii prime, pentru urcarea condițiilor balistice a pulberii negre, cu scopul d'a susține concurența cu pulberea fără fum. Totuși pulberea neagră a rămas cu 50% înapoi.

Pentru același calibru:

SPECIA PULBEREI	Încărcătura pulberii în gr.	Alice sau glonțe în gr.	Viteza inițială m/sec.	Presiunea în atmosferă
Pulbere neagră extrafină, pentru arme cu alice și ghinturi	5,75	42	305	395
Pulbere fără fum pentru arme cu alice și ghinturi.	2,75	38	340	400

Cu toate acestea pulberea neagră dovedește față de cea fără fum și unele avantagii. Înainte de toate e de 2—3 ori mai eficientă, nu distruge în așa grad țevile, arde mai proporțional, e mai puțin sensibilă față de temperatură și umezeală.

II. Pulberea fără fum a apărut în urma tendinței de a reduce calibrul și dimensiunile armelor, exploatată fiind pulberea neagră deja până la limita capacității sale. Principiul care a urmat a fost „calibrul mic, în schimb viteza inițială mare”. Acest scop l'a servit la început fulmicotonul (nitroceluloză sau pyroxilină), a cărui formulă chimică nestabilă ar fi $(C_{12} H_{20} O_{10}) X$. Se obține prin nitrarea celulozei de bumbac sau lemn. Acest explozibil, pentru a putea fi întrebuințat drept forță motrică la proiectile, trebuie transformat într-o materie cu ardere tardivă, care la explozie îi lasă glonțului timp de a putea urma ghinturile. Trebuie așadar, „moderat”, care scop se ajunge prin așanumita, „gelatinare”. Aceasta nu e altceva decât dizolvarea fulmicotonului cu ajutorul unor lichide, iar mai târziu îndepărtarea acestora. Alegerea acestor compozițiuni dizolvante determină totodată specia pulberilor fără fum, împărțindu-le în 2 categorii principale:

a) Pulberile fără fum fulmicoton, a căror component dizolvant e la fine îndepărtat și

b) Pulberile fără fum nitroglicerină, care din urmă formează componentul dizolvant, resp. gelatinant și cu care rămâne și mai departe legată.

Fabricarea pulberii fulmicoton se face pe scurt astfel:

Fulmicotonul curățit se preface prin manipulare cu aceton sau alcool eteric în stadiu gelatinos. Această masă, cilindrată în formă de lamele mai mari și tăiată apoi cu mașini în cuburi sau lamele mici de anumite dimensiuni, este poleită cu grafit, dându-i-se o suprafață lucie. Această poleire se consideră de cel mai greu și mai important moment în confecționarea pulberilor, formând secretul particular al fiecărei fabrici. Poleirea servește drept cheie pentru a regula presiunea și viteza inițială. Prin acest procedeu i se dă lamelei de pulbere însușirea de a se aprinde mai greu la suprafață și de a arde mai repede înăuntru (pulberea progresivă).

Pulberile de nitroglicerină sunt mixtura fulmicotonului cu nitroglicerină, care cilindrată și uscată se frământă în o masă brută, cu adăugirea materiilor stabilizatoare. Se formează o gelatină care seamănă cu guma. Aceasta se trece prin diferite prese, primind formă de tub.

În ceea ce privește calitățile fizice, chimice și balistice ale acestor pulberi, sunt deosebite. Pulberea de nitroceluloză are de regulă formă de lamele quadrate (infanteria rusească și germană) sau formă de lamele rotunde (arma militară română), culoare surie, densitate 1,6, pe când cea cu nitroglicerină are adeseori formă de boabe 0,5—1 mm, sau formă de tub, ce pare a fi de gumă tare. Aceste tuburi sunt mai scurte (arma militară franceză și italiană) sau mai lungi (Cordit).

Pulberea de nitroglicerină, în urma conținutului ei de ulei, e mai puțin poroasă, în consecință mai puțin higroscopică. Cu toate acestea e cu mult mai sensibilă față de umezeală decât cea de nitroceluloză (fulmicoton) gelatinată, care se poate fierbe chiar în apă fără nici un dezavantaj.

Aprinse în aer liber aceste pulberi ard cu o flacără vie. Siguranța e mai mare decât la pulberea neagră. Temperatura de aprindere e 174°.

Pentru orice pulbere f. f. substanța de bază e fulmicotonul. Cu cât e mai mare conținutul lui de azot, cu atât e mai forte pulberea.

Artileria grea și artileria cu tir lung sunt consumatorii pulberii cu nitroglicerină, care e cea mai vehementă, pe când artileria de câmp și infanteria întrebuințează în deobște pulberea de fulmicoton. În cercurile vânătoarești din străinătate deasemenea se folosește 70—80% pulbere fulmicoton și numai 20—30% nitroglicerină. Acest fenomen e motivat prin faptul că pulberea fulmicoton, din punct de vedere al cerințelor vânătoarești, e hotărât superioară pulberii de nitroglicerină.

Dela orice pulbere bună se cere viteza inițială mare, ardere completă cu multe gaze, fără a exercita o prea mare presiune asupra țevii. Se cere mai departe ca temperatura de ardere să nu fie prea mare și stabilitate în decursul depozitărei. Față de aceste condițiuni, pulberea de nitroglicerină dovedește unele dezavantagii esențiale și anume: Temperatura mare la ardere, ceea ce atacă pereții țevii reclamând o îngrijire specială, presiune mare, care deasemenea scurtează viața armei și în fine mare sensibilitate față de influență climaterică.

Toate aceste inconveniente sunt cu mult mai reduse la pulberea de fulmicoton, care așazicând este mai „elastica”, cu aproape același efect.

1 kgr. pulbere	Pulbere nitroglicerină cu 40% nitroglicerină	Pulbere fulmicoton	Pulbere neagră
Temperatura de explozie în calorii	1290	900	685
Volumul gazeor în litri	840	830	285
Viteza inițială în m/sec.	960	860	430

În următorul tablou voi arăta compozițiile principale ale celor mai de seamă pulberi fără fum moderne, atât pentru arme militare, cât și pentru arme de vânătoare:

Pulbere pentru vânătoare	MARCA	COMPOZIȚIA
Forma boabe, cu aprindere ușoară sau lamele subțiri gelatinate puțin.	„Hirsch”	78 salpetru de potasiu, 12 cărbune, 10 sulfure,
	„Schülze”	24 fulmicoton, 24 vată de colodiu, 13 celuloza, 33 salpetru, 4 parafină, 2 apă.
	„E. C.”	26 fulmicoton, 4 celuloză, 28 vată de colodiu, 38 salpetru, 2 camfor, 2 alte materii.
	„Walsrode”	99 fulmicoton, 1 eter acetec.
	„Amberit” . . . . . „Pulbere franceză J.”	77 fulmicoton, 11 nitrat de bariu, 10 parafină, etc. 83 fulmicoton, 17 bichromat de amon.
Forma boabe mari sau lamele cubi sau tuburi total gelatinate. Densitate mare.	„Pulbere pentru arme cu ghinturi M. 71”	76 salpetru de potasiu, 15 cărbune, 9 sulfure.
	„Pulbere franceză B.”	68 fulmicoton, 29 vată de colodiu, 19 salpetru de bariu, 8 salpetru de potasiu, 2 sodă, 2 altele.
	„Schwab”	98 fulmicoton, 2 altele.
	„Ballistit”	59 vată de colodiu, 40 nitroglicerină, 1 diphenilamin.
	„Cordit” M. D.	65 fulmicoton, 30 nitroglicerină, 5 vaselină.
	„Plastomenit”	68 fulmicoton, 6 dinitrotoluol, 13 trinitrotoluol, 13 nitrat de bariu.

LEGEA NOASTRĂ

Avem o lege nouă pentru reglementarea vânătoarei și protecția vânatului.

Am trăit 15 ani de complectă libertate sub imperiul vechei legi. Am vânat unde am vrut, am ucis cât am putut: Vânatul era dela Dumnezeu.

Un permis de vânătoare — și acela inutil — ne dedea dreptul să colindăm după vânat aproape toată țara românească. Când am stins potârnică din câmpiile țării, am trecut în Dobrogea; când am curățat Dobrogea, am trecut în Cadrilater... și așa mai departe, și așa cu tot vânatul.

Cu îngăduința legii cred că am fi reușit de mult să stărpim epurii de pretutindeni, dacă nu ne-am fi lovit de o dificultate: porumbul. Dar față de această piedică am știut și știm încă să ne luăm revanșa la prima zăpadă bună, când într-o singură pădure găsim adunați în grabă, toți epurii de pe șapte moșii, dacă nu de pe un județ întreg.

Am practicat așa dar *vânătoarea distructivă*, fără nici o răspundere, fără nici o grijă pentru vânatul urmărit de toată lumea și expus la toate primejdile, fără să ne gândim măcar de unde deținem acest drept nemărginit și dacă la acest drept nu corespunde oare și vre-o datorie?

Legea veche era insuficientă pentru a pune stavilă la această distrugere sistematică. Ne trebuia o lege nouă: nu atât pentru a reglementa vânătoarea, cât pentru a da protecția legală măsurilor de ocrotire și înmulțire a vânatului.

Această lege nouă o avem astăzi. E adevărat că ne-a cam surprins; ne-a venit la o oră când nu ne așteptam ca legiuitorul să se gândească să reglementeze vânătoarea, când atâtea erau de reglementat. Dar în fine, dacă lucrul s'a făcut cu o oră mai înainte, nu e nici un rău.

Ar fi fost poate bine dacă pentru alcătuirea proiectului de lege, s'ar fi recurs și la părerile asociațiilor noastre vânătoarești. Mă îndoiesc însă dacă o asemenea consultație largă ar fi fost posibilă pe vremea aceea. Mă îndoiesc și mai mult de rezultatul practic, care s'ar fi obținut dela această consultație: In cercurile noastre de vânători nu ne prea ocupam pe atunci de principiile noi, de bazele noi pe care să se întemeze o nouă și necesară legiuire a vânatului. Consultația ne-ar fi surprins nepregătiți.

Părerile izolate erau foarte greu de cules, în lipsa unui organ de publicitate, a unei reviste serioase, care să adune ideile bune și să îndrumeze curentul reformelor necesare. Pe vremea proiectului nu exista în tot regatul vechiu — cel puțin la cunoștința noastră — altă publicație cynegetică decât noua revistă U. G. V., și aceea încă în stare embrionară. E drept că de atunci revista a crescut și chiar a... *roit* — de sigur că nu din abundență de materie! — Așa în cât dacă, pentru un motiv sau altul, nu ne-a fost dat să ne pronunțăm asupra proiectului legii, în schimb dispunem astăzi de tribuna liberă în care, cu obiectivitate și fără pasiune, putem face critica ei.

Câmpul e larg. Rămâne să ne punem pe lucru. Dacă legea corespunde sau nu corespunde necesității, dacă este incomplectă, dacă conține măsuri greșite, taxe sau sancțiuni exagerate, toate acestea le vom putea discuta cu mult mai multă ușurință și cu mai mult succes, decât pe vremea proiectului.

Lumina va eși din aceste discuțiuni, dacă discuțiunile vor fi obiective și desbrăcate de orice pasiune sau interes personal. Și fiindcă ideile bune sfârșesc în totdeauna prin a triumfa, rămân convins, că și această

lege, primind modificările pe care le vom judeca necesare, nu va mai fi cum s'a zis, *legea impusă*, ci va fi ceea ce trebuie să fie: Legea dorită de noi toți, *legea noastră*.

G. C. Schina

(Va urma)

OFICIALE

EXTRAS după Procesul-Verbal al Consiliului Permanent al Vânătoarei din Ședința dela 23 Noembrie 1922.

(Urmare)

24. — Cererea d-lui M. Secăreanu, inginer silvic înregistrată la No. 91075/922, prin care solicită de a i se arenda pădurile Statului Arhanghel și Cetățuia pe 5 ani, cu arendă: prima de 200 lei și secunda cu 50 lei.

Consiliul este de părere să i se arendeze pe termen de 5 ani, cu obligație să facă Fazanărie și Potârnicherie.

25. — Raportul d-lui Robert Murat inspector de vânătoare al județului Iași No. 22/922 prin care propune ca terenurile de vânătoare și pădurile să fie date pe un termen mai lung de cel puțin 10 ani, pentru a se putea lua diferite măsuri de pază și de prăsire a vânatului.

Consiliul este de părere să i se dea pe 5 ani, iar dacă arendașul se oferă să facă instalațiuni de prăsire, pe 10 ani.

26. — Subprefectura județului Arad cu raportul No. 12753/922 înaintează actele de arendarea prin bună învoială a dreptului de vânătoare pe locurile locuitorilor din comuna Fachert, contelui Robert Zelenski di Utrinis, pe termen de 10 ani cu lei 1700 anual.

Consiliul aprobă.

27. — Subprefectura județului Arad cu raportul No. 12753/922 înaintează rezultatul licitațiunei ținută pentru arendarea terenurilor de vânătoare din comuna Sântana, Societății Vânătorilor „Diana” cu arenda anuală de lei 3000 și pe 10 ani.

Consiliul aprobă.

28. — Raportul subprefecturii Arad cu No. 12723/922 prin care înaintează spre aprobare actele pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe terenurile locuitorilor din comuna Curtici, Societății Vânătorilor „Diana”, pe termen de 10 ani și cu o arendă anuală de lei 3600.

Consiliul aprobă.

29. — Raportul d-lui Anton Horn inspector de vânătoare al jud. Satu-Mare cu No. 2/922 prin care propune să se oprească vânătoarea de fazani și potârnică până la noui dispozițiuni din cauză că s'a împușinat.

Consiliul este de părere să se oprească pe un an.

30. — Direcțiunea școalei silvice medie din Timișoara cu No. 894/922 prin care înaintează spre aprobare dreptul de arendare prin bună învoială a terenurilor locuitorilor comunei Cerneteaz, domnului Valer Linția, di-

rectorul școlii silvice „Casa Verde” pe termen de 10 ani, cu arenda anuală de lei 1277 bani 50.

Consiliul aprobă.

31. — Raportul Regiunii I-a silvică Iași cu No. 5122/922 cu cererea d-lui Aristide Horiceriu de a i se arenda prin bună învoială dreptul de vânatoare din pădurea Statului Zvorâștea Lotul 3, pe termen de 3 ani și cu o arendă de lei 200.

Consiliul este de părere să se aprobe cu lei 300 anual și pe 3 ani.

32. — Raportul subprefecturii din Arad cu No. 12271 din 1922 prin care înaintează actele pentru arendarea dreptului de vânatoare prin bună învoială a terenurilor locuitorilor din comuna Macea, Societății Vânătorilor „Diana” pe termen de 10 ani și cu arenda anuală de lei 700.

Consiliul aprobă.

33. — Idem cu No. 12981/922 cu actele pentru arendarea dreptului de vânatoare prin bună învoială a locuitorilor din comuna Simandul de Sus, Societății Vânătorilor „Diana” pe termen de 10 ani și cu arenda anuală de lei 300.

Consiliul aprobă.

34. — Cererile înregistrate la No. 69985 și 64226/922 și raportul No. 9/922 a domnului inspector de vânatoare al regiunii Olt., a domnilor Dobruceanu, a șefului de Ocol silvic Schitu-Greci și a domnului Răureanu pentru arendarea prin bună învoială a dreptului de vânatoare din pădurile Statului Puturoasa Teiușu-Călugăreasca din județul Olt.

Consiliul este de părere să se arendeze domnului Răureanu cu lei 1100 anual pe 3 ani.

35. — Cererea domnului N. I. Bădescu înregistrată la No. 92680/922 pentru a i se arenda prin bună învoială dreptul de vânatoare din pădurile Statului Ciutura Bătrână și Tufaru din jud. Dolj.

Consiliul este de părere să se aprobe pe 5 ani, cu arenda anuală de lei 1500.

36. — Raportul domnului Robert Murat inspector de vânatoare al județului Iași cu No. 70/922 pentru aprobarea arendării dreptului de vânatoare pe locurile locuitorilor din comuna Bălțați județul Iași, domnului Constantin Rusovici, președintele cercului de vânatoare Iași, pe termen de 10 ani și cu arenda anuală de lei 800.

Consiliul aprobă.

37. — Referatul acestei Direcții înregistrată la No. /922 pentru arendarea prin bună învoială, Societății vânătorilor din Romanâți, conform cererii înregistrată la No. 87842/922, a dreptului de vânatoare din pădurile Statului: 1) Potapiu cu lei 260; 2) Orlea cu lei 300; 3) Celeiul-Zăvoi cu lei 300; 4) Corabia-Ostrov cu lei 300; 5) Gârcovu cu lei 300; 6) Zăvoiu-Izlaz cu lei 360; 7) Potelu cu lei 210; 8) Plantația Potelu și Plantația Iancov ambele cu lei 530 și 9) Urzica-Vădăstrița cu lei 210.

Consiliul este de părere să se aprobe pe termen de 5 ani cu condițiune să colonizeze și să facă Fazanerii: în caz de executare se prelungește până la 10 ani.

38. — Adresa direcției Pescăriilor cu No. 7327/922 cu cererea domnului N. Mardare pentru arendarea prin bună învoială a bălților Ezerul-Mangalia și Comarova pentru a vâna.

Consiliul este de părere să se arendeze pe 3 ani cu 400 lei anual.

Aplicarea Legei

Pădurarul Vasile Călin, păzitor jurat recunoscut al vânatului, de la Soc. Vânător „Lunca” din București, a dat în judecată pe individul Tudor Petre din Com. Piteasca-Pasărea (Ilfov), prins în pădurea Pasărea, a susnumitei societăți, la pază de iepuri, fără permis de vânatoare, în ziua de 4 Mai 1922.

Procesul e în curs la judecătoria Ocol. Rural București.

* * *

Pădurarul Dumitru Ion, păzitor jurat recunoscut al vânatului, în serviciul Soc. Vânător „Lunca” din București, a dat în judecată pe indivizii: Vasile I. Dobre, Constantin Croitoru, Pavel Vasile, Anghel Găte, Tudor M. Ivan, din Cătunul Vadu-Anei, Com. Brânești (Ilfov), prinși în noaptea de 28 Oct. 1922 în pădurea Cernica a Soc. „Lunca” făcând bătaie la iepuri noaptea pe lună. Braconierii aceștia au fost condamnați de judecătoria Ocolului Fundeni-Frunzânești (Ilfov) fie care la câte trei luni închisoare și câte una mie lei amendă, plus un leu despăgubire civilă către D-Anton Vimer, arendașul terenurilor pentru Soc. „Lunca”.

* * *

Pădurarul Vasile Ghiță, zis Berindei, păzitor jurat recunoscut al vânatului din serviciul Soc. Vânător „Lunca”, a dat în judecată pe indivizii Ghiță Ioniță zis Cornea și Radu Brănișteanu, din Com. Afumați (jud. Ilfov) prinși pe locurile între Moșia Măra Domnească și pădurea d-lui N. Filitis, stând la pază de iepuri în seara de 1 Noiembrie 1922, fără permise de vânatoare și pe proprietăți unde nu aveau drept.

Procesul e în curs la judecăt. Ocol. Rural București.

* * *

Dumitru Ion, pădurar recunoscut păzitor jurat al vânatului, în serviciul Soc. „Lunca”, a dat în judecată pe indivizii Anghel Găte, din Cătunul Vadu-Anei, Com. Brânești (Ilfov), prins vânând în pădurea Cucu-Brânești la iepuri cu prepelnicul.

Procesul este în curs la judecătoria Ocol. Fundeni-Frunzânești (Ilfov).

* * *

Pădurarul Vasile Ion, păzitor jurat al vânatului în serviciul aceleiași Societăți, a dat în judecată pe indivizii Nicolae G. Nae și Alexandru Anghel Vasile din cătunul Cojești, Com. Belciugatele (Ilfov), prins în seara de 17 Noiembrie 1922 în pădurea Pasărea a societății, la pasă de iepuri și fără permis de vânatoare.

Procesul este în curs la judecătoria Ocol. Pârlița-Sărulești.

* * *

Brigadierul societății „Lunca”, Nicolae Purcărea, păzitor jurat, a dat în judecată pe individul Ștefan Simion din cătunul Cojești, Com. Belciugatele (Ilfov) prins la pază în pădurea Pasărea, a societății.

Procesul este în curs în fața judecătoriei Ocolului Pârlița-Sărulești.

* * *

Pădurarii Dumitru Ion și Nicolae Alecu, păzitori jurați în serviciul aceleiași societăți, au dat în judecată pe indivizii Gheorghe N. Iordache și Petre Petcu Drumea, din Com. Brânești (Ilfov) prinși în ziua de 21 Noiembrie 1922 la pază de iepuri în pădurea Cernica, și pe individul Drăgan Ștefan Sava din Com. Cernica-Tănganu (Ilfov) prins la ora 12 noaptea 8 Dec. 912 la pază de iepuri în mijlocul pădurei Cernica; iar pe indivizii Velicu Petre Liscan și Ilie Petre Lazăr din Com. Brânești (Ilfov), prinși vânând iepuri cu bătaiași la 17 Dec. 922, în aceiași pădure a Societății „Lunca”.

Procesele sunt în curs în fața judecătoriei Ocol. Fundeni-Frunzânești.

* * *

Toți pădurarii de mai sus, puși sub controlul și ordinea d-lui Anton Vimer, arendașul terenurilor de vânatoare pentru societatea „Lunca”, au primit ca premiu din partea societății câte 50 lei de fiecare braconier, adică total 850 lei, în afară de salariul lor.

* * *

Stoicescu, funcționar la saline Coscine din jud. Maramureș, fiind dat în judecată ca contravenient la legea vânătoare, judecătoria Ocol. urban Sighetul Marmăției, l-a condamnat la 3 luni închisoare și 7000 lei amendă.

INFORMAȚIUNI

Direcția Vânătorilor Regale din Sibiu ne comunică următorul tablou, stabilit la 1 Ianuarie 1923, de vânatul ucis pe terenurile de vânătoare ale M. S. Regelui:

3 cerbi, 19 capre negre, 6 țapi, 20 porci mistreți, 10 cocoși de munte, 7 urși, 10 lupi, 45 vulpi, 17 pisici sălbatece, 3 râși, 1 viezure, 3 vidre, 3 jderi, 4 dihori, 2 vulturi și acvile, 46 șoimi, 6 bufnițe, 26 câini vagabonzi.

Ca un record trebuie menționat cerbul cu 16 ramuri ($9\frac{3}{4}$ kg. greutate și 161 cm. distanță între coarne) ucis de M. S. Regele, la Ghirghiu.

Mai trebuie menționat că la goana făcută în ziua de 28 Septembrie 1922, din cei 13 urși veniți în bătae, au fost uciși șapte și câteva scroafe de M. S. Regele, de Principele Nicolae, și de invitați.

Din cei 10 cocoși de munte, a ucis M. S. Regele 9 bucăți, în două zile, din care 6 cu glonț, unul după altul, fără greș.

***

Dir. Vânătoarei. Aduce la cunoștința paznicilor și crescătorilor de vânat, cu titluri, în special celor din Transilvania și Bucovina, cari doresc a ocupa aceste posturi în vechiul Regat să se adreseze acestei Direcțiuni, specificând condițiunile.

***

Dir. Vânătoarei. Aduce la cunoștința celor care se ocupă cu creșterea și înmulțirea vânatului ca: potârnică, fazani, epuri și căprioare și au de vânzare, sunt rugați a se adresa acestei Direcțiuni cu arătarea prețurilor și modalității de transport.

***

„Rangă”, care iscălește cronică vânătoarească din revista engleză „Sporting and Dramatic News”, comunică următoarele observațiuni:

„S-a zis că animalele își pierd mirosul caracteristic în timpul când au pui. Eu însumi am observat la păsări, că cloșicile sunt mai întotdeauna la adăpost de vulpi, câini și alte dihării care vânează dupe miros. Nu cred însă că își pierd atunci mirosul lor particular, ci mai degrabă că și-l schimbă. De pildă: câinele deprins a vâna potârnică, nu va arăta cloșicile, pe când șoricarul, ne având îndeobște aface cu potârnicile și fiind în căutarea oricărui miros, cercetează cu atâta dibăcie, încât va izbuti să găsească vânatul pe lângă care a trecut câinele de vânătoare. O asemenea lipsă sau schimbare de miros la păsări când zăresc un erete sau altă răpitoare e datorită deseori spaimii. Vădit este, că cea mai bună pavază a vânatului sburător constă în imobilitatea pe care i-o impune teama. Prin acest mijloc de apărare va rămâne nedescoperit, chiar păstrându-și mirosul.

Dresajul câinilor trebuie să fie ocupația de căpetenie a sportsmanului care își dă seama că maniera de a ucide vânatul e mai importantă decât numărul victimelor. Pentru fiecare teren sunt alte cerințe. La câmp întins, câinele se cheta mică, cât să fie de bun, e păcălit; căci pasărea se ridică la vederea omului la o depărtare care întrece zona de miros a câinelui, și acesta pierde timpul urmărind conștiincios pista unui vânat care s'a mutat”.

Corespondențe

Niculae Râmniceanu. — La cererea dv. v'am înaintat un statut al Uniunii al cărui cost e de lei 5. Abonamentul la revistă e de Lei 50 anual, iar taxa de înscriere în cazul că n'ați plătit-o, la înscrierea dv. în Uniune, e de lei 40 ca membru aderent.

Alexandru R. Petrescu. — Am primit lei 50 pentru abonamentul dv. cu începere de la 1 Noembrie, 1922, așa după cum ați cerut, și vă mulțumim.

Pantele F. Delliu. — Am primit suma de lei 50 pentru abonamentul la revistă începând după cererea dv. de la 1 Ianuarie 1923 și pentru care vă mulțumim.

Ion Moldoveanu. — Vă rog a ne comunica numerile de revistă ce vă lipsesc pentru a vi le înainta. Am primit lei 50 abonamentul pe a. c., și vă mulțumim.

Societatea Vânătorilor „Nimrod”. — Am primit suma de lei 300 dintre cari 250 lei ca taxă de înscriere pentru 25 membri și lei 50 costul unui abonament la revistă cu începere de la 1 Ianuarie 1923, pentru care vă mulțumim.

S'a mai primit câte 50 lei de fiecare de la următorii abonați: *Leontin Polgar, N. Băluță, A. Cheorghiu și Samuel Schöppner*, pentru care vă mulțumim.

E. Hacik. — La cererea dv., expedierea revistei se face pe adresa rectificată de str. Traian No. 147, rugându-vă a ne comunica dacă vă lipsește vre-un număr pentru a vi se înainta și cu aceasta rugăm a vă achita abonamentul care e de lei 50 anual.

Matei I. Seulescu, Jianu Nicolae și Ștefan Cristofor Pri. mindu-se plata abonamentului dv. de câte 50 lei de fiecare, vă mulțumim.

C. Vizante, Președintele soc. „Vulturul”. — Am primit suma de lei 300 ca taxă de înscriere pentru 30 membri ai Societății prevăzuți prin lista de membri primită la Uniune dinpreună cu un proces-verbal, pentru care vă mulțumim.

N. Ionescu din Vâlcea și Cristu Gamba Cantii. — Am primit de la fiecare câte 50 lei costul abonamentului, la revistă, pe a. c., și vă mulțumim.

Victor Stetin. — Am primit suma de lei 100 dintre cari 60 lei cotizația anuală și 50 lei abonamentul pe a. c., și vă mulțumim.

Paul Papoe. — La cererea dv. vi se răspunde că, taxa de înscriere ca membru aderent este de lei 40; abonamentul la revistă, pe un an, este de lei 50; iar costul unui statut lei 5.

Maior I. Dăscălescu și Vasile G. Georgescu. — Conturile dv. de plată ca abonament la revistă pe 2 ani (1922 și 1293), este de lei 100 de fie-care abonat.

DE VÂNZARE

O carabină **Expres Hammerless** cu 2 țevi calibru **450 Webley & Son** nouă cu un tir și o precizie extraordinară la 100 jarzi, bătaia până la 300 m. cu toate accesoriile și cartușele, se vinde, sau se schimbă, cu o carabină **Manlicher, Mauser, Lebel**, tot cu țevi în aceeași stare.

A se adresa d-lui **Locot.-Colonel Lupu Balais**, comuna **Vârful-Câmpului** prin gara **Bucecea**, județul **Dorohoi**, sau la **Administrația Revistei**, **Bulevardul Carol 30, București**.

DE VÂNZARE

1. O armă calibru **12**, „**Hammerless**” cu mecanism **Purdey**, platine și ejector automat în perfectă stare. Prețul **16.000** lei.

2. Un **drilling** nou **Hammerless** automat cu ejector. Prețul **Lei 15.000**.

3. O carabină nouă stil englez, pentru vânat mare, cal. **11² × 72 m/m** cu 4 focuri și viză automată pentru ținta mișcătoare și nemișcătoare. Prețul **Lei 5.000**.

Toate 3 arme sunt expuse la d. **Georgescu**, ceaprazar, calea **Victoriei 71**.

D-sale

D-lui

PREȚUL 5 LEI NUMARUL
Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei
dublu 20 Lei
